

Silvia Vrbovská, 16 rokov

Diablove pochybnosti

V jeden z tých zamračených dní, keď ani obloha samotná netušila, do akej emócie sa najbližšie zahalí či radšej bude roniť slzy alebo hriať vlastným úsmevom, rozvaľoval sa diabol na lavičke v parku. Park to nebol nový a rovnako tak i lavička už zažila svoje lepšie roky, takže pán pekiel tu mal svoje miestečko voľné vždy bez toho, aby musel hľadiť do očí tým smrteľným stvoreniam hemžiacim sa vo svete okolo. No práve tie stvorenia, teda my - ľudia, ho trápili. Zvierajúc hlavu v dlaniach, diabol, teraz majúci podobu tmavookého muža s havraními vlasmi, zamýšľal sa nad zmyslom ľudskej existencie. Tá vlastná ho síce nikdy netrápila, pretože úlohu svoju vo večnosti mal nemennú, no človeka považoval za zbytočnú súčasť ekosystému.

Každý má v sebe kúsok zla, vravel si a niektorí majú tých kúskov toľko, že ani večnosť by nestačila, aby som ich spočítal. A keď sa tieto kúsky k sebe priblížia, keď si majú ľudia vybrať či konať dobro či zlo, potom vznikajú vojny, zabíjajú vlastný druh i druhy iné, ničie rodiny a domovy. Určite aj tých pár, ktorým sa otvorili brány nebeské, majú v duši zlo. Dumal ďalej osamotený diabol, pretože ľudia chcú byť zlí, už na počiatku vekov si tak zvolili a nikdy iní nebudú. Prečo potom dúfať, že sa niekedy zmenia, zachránia?

„Ujo hodíš mi loptu, prosím?“ pán pekiel sa zrazu prebudil zo svojich myšlienok na detský hlások. Oh, tieto malé bytosti, rovnako bezvýznamné ako ich rodičia, len čo vyrastú začnú konať zlo a ...“ „Ujoo, nepočuješ? Čo máš rohy miesto uší?“ upieralo pohľad na diabla blondéavé dievčatko oblečené v deravých, trochu i zadubených šatôčkach ružovej farby. „Ahoj človek, na, tu máš tú loptu.“ Neochotne sa zohol pod lavičku a podal dievčatku jej zatúlanú hračku. Dievčatko sa zachichotalo. „Si smiešny, a ja sa nevolám človek. Som Adelka. Už pôjdem do školy, lebo mám šesť, vieš.“ Vystrela ruku k cudzincovi s otázkou. „A ty? Kto si? Vyzeráš ako kostým na karneval.“ Adelka sa znovu zachichotala. Diabol sa najskôr udivene zahľadel na seba, jeho čierno – červený oblek skutočne vyzeral, ako akýsi kostým, no zároveň si uvedomil, že toto ľudské mláďa záhadne dokázalo pohltiť celú jeho pozornosť. Rozhodol sa teda zistiť viac. „Volám sa Samael. Ľudia si želajú, aby ma nikdy nestretli, pretože sú zvyknutí o mne počuť len zlé veci. Sú však aj takí, ktorí vo mňa neveria.“ „Asi potom nemáš veľa kamarátov. To ani ja. Ak chceš môžeme sa priateliť.“ Dievčatko ho prekvapilo svojou odvahou. Už sa chcel na ňu osopiť, že veď, čo si to dovoľuje takto oslovovať vládcu pekiel, no vzápätí sa upokojil. Všimol si totiž, že dievčatko je len osamelé.

Bez rodičov či kamarátov, v starom zabudnutom parku, sama v nebezpečnom svete. „Nedbám, no nemyslím, že by som bol dobrý kamarát. Nikdy som sa totiž s nikým nepriatelil.“ „To nevádi. Je to ľahké. Iba sa rozprávaš o sebe.“ Pohotovo odpovedala Adelka. „Nuž dobre. Ale prečo si tu sama? Kde máš ostatných kamarátov, rodičov? Tento park nie je pre deti ako ty, môžeš si tu ublížiť.“ Bol to súcit či starosť v jeho hlase? Samael sa takmer začínal hnuť samému sebe. „Ja už nie som dieťa, je zo mňa veľkáčka.“ Adelka si trucovito prekrižila ruky na hrudi. „Kamaráti sú v škôlke a maminka doma. Ona vravieva, že nemôžem byť s nimi, pretože škôlka stojí peniaze a tie my nemáme. Po obede sa s nimi stretnem ale dovtedy sa musím hrať sama.“ V očiach dieťaťa sa zjavil smútok. Samaela to prekvapilo. Vidieť ľudské mláďa nešťastné nebola pre neho príjemná emócia. A on sa tej chcel, čo najrýchlejšie zbaviť

„Kde bývaš? Zoberiem ťa domov, pretože tu to nie je bezpečné. Aspoň mi porozprávaš niečo po ceste.“ „Dobre ujo Samael.“ A Adelka rozprávala a rozprávala. Celú cestu ani jednej minúte nenechala oddýchnuť a znovu začínala nový príbeh z detského videnia sveta. Diabla to fascinovalo. Nikdy sa nerozprával s človekom ako Adelka. Vlastne za večnosť, s ľudským druhom nikdy nezvykol udržiavať reč.

„Tu bývam. Toto je môj hrad. Tu som princezná.“ Usmiala sa doširoka Adelka na ošarpaný šedý panelák v radovej zástavbe desiatok rovnakých budov, bez balkónov, vyzerajúcich akoby očakávali každým momentom kolaps vlastných stavebných základov. „Prečo tvoj domov vyzerá takto?“ „Ako takto? Mne sa tu páči.“ Veľkými očami uprela pohľad na diabla. „Ale maminka sa zvykne niekedy hnevať na pánov z telky v kravatách. Často im nadáva a vraví, že je všetko ich chyba. Oni aspoň naspäť nekričia na ňu. To zvykol robievať ocino, ale maminka vravieva, že aj keď odišiel, stále ma ľúbi. Chcela by som ho znovu vidieť.“

„Ahoj, Adelka. Kde máš maminku?“ skočila do reči svojim pozdravom z diaľky postaršia dáma. Adelka jej zakývala. „Teta Agnees! Maminka je znovu doma, varí mi dobrotu.“ „Pozdravuj ju odo mňa a zaželaj všetko dobré!“ „Ďakujem.“ Diabol sa nadýchol, aby položil otázku, no Adelka ho predbehla. „Maminka vravieva, že teta Agnes tu býva najdlhšie, vraj sem prišla so svojím manželom. No ten bol vojak, a tak čoskoro odišiel medzi ovečky na oblohe. Preto teta Agnes nikoho nemala, ale teraz pozná mňa. Vraj ma ľúbi ako vlastné vnúča.“ Adelka sa jemne pousmiala a poťahala Samaela za tmavý rukáv. „Možno dnes spoznáš aj iných mojich kamarátov“ Ten sa však strhol na štekot psov, ktoré najprv besnili v jeho okolí, no sekundu, ako uprel pohľad na túto malú svorku, psiská začali kňučať a keby

niet obojkov obmedzujúcich ich pohyb, boli by sa rozutekali po okolí. Ich majitelia, muž a žena ich však pevne zvierali a s úsmevom prechádzali ulicou. „To sú Peťo a Nasťa. Maminka vravieva, že by veľmi chceli mať niekoho, ako som ja, ale vraj nemôžu, a tak sa aspoň starajú o zatúlané psy“ „Prečo by to robili? „A prečo nie?“ zachichotala sa Adelka.

Dievčatko sa postavilo na špičky a z celej sily stlačilo kľučku dverí. Interiér paneláku pripomínal úbohosťou jeho exteriér a potuchlina vžratá do zažltnutých stien tomu vôbec nepomáhala. „Znova ty? Určite si si znovu neočistila topánky dievča nepodarené. Zase bude chliev na tej chodbe a kto to bude upratovať? No len a len ja.“ Karhajúc sa prihovoral Adelke starší muž s bradou podobnou tej mikulášskej. „Ahoj ujo Dano. Do konca mesiaca si už na to dám pozor.“ Uškrnulo sa dievčatko radostne „Veď je 30. marca! Jaj, všetci sú tu takí neochotní...“ a s tým sa muž stratil v pivnici paneláku. „Nevšímaj si, keď sa ujo Dano hnevá. Mamka vravieva, že jeho dcéra odcestovala preč a on ju dlho nevidel. Aj ja by som bola taká smutná ako on, keby tu musím bývať sama.“

Adelka prekonala prvý schod výskokom, pretože ten bol vyššie položený ako ostatné, a tak bolo treba námahu pre krátke detské nôžky. Diabol ešte nechcel ukončiť toto zaujímavé dobrodružstvo, a tak sa ju rozhodol nasledovať. Zakrátko ich na schodisku míňal ďalší obyvateľ tejto bytovky. „Pekný deň ti prajem slečna Adela. A poďakuj maminke za veterníky, boli vynikajúce. Prepáč, ponáhl'am sa.“ ukončil rýchly monológ záhadný bez toho, aby počkal na odpoveď od dievčatka. Schody bral po dvoch a ťažko predychával. „Maminka vravieva, že ujo Erik nepoznal svojich rodičov. Asi mu museli veľmi chýbať, pretože teraz sa stará o rodičov iných ľudí. Vieš, že sú aj takí ľudia, čo už nechcú svojich rodičov? To je od nich veľmi škaredé.“ Nesúhlasne pokrútila hlavou Adelka. „Vieš, ľudia sú už raz takí. Nie vždy sa správajú pekne.“ Odvetil zadumaný Samael. „Ale to nie všetci. Iba takí, ktorých k tomu viedli nepekne veci.“ Oponovalo mu dievčatko

Ich výstup na najvyššie poschodie bytového domu, kde bývala maličká, prerušil ženský plač. Na schodisku smerom k jednoizbákom, na tretom poschodí, sedela mladá žena a nariekala. Adelka takmer okamžite k nej pribehla. „Zuzii prečo plačeš? Nebuď smutná. Môžem ti nakresliť obrázok, ak chceš.“ Žena na dievčatko iba so smutným úsmevom pozrela, venovala jej objatie a s povzdychom sa vrátila naspäť do bytu zakrývajúc si sfialovenú časť tváre. „Maminka vravieva, že Zuzka pre lásku veľmi trpí. Vždy, keď príde taký chlap, s ktorým býva, neskoro domov, stane sa niečo zlé. Ale Zuzka ho ľúbi a chce mu pomôcť. Vraj keby niet jej, už by tu nebol.“

Adelka pomaly prešla na posledné poschodie vlastného paneláku. Na dverách bola nalepená detská kresba a v chodbe pravidelne uložené dievčenské papučky. Adelka pristúpila k Samaelovi. „Pod' dnu, predstavím ti moju maminku. Určite ťa rada spozná a aspoň nebude smutná.“ „Ďakujem ti Adelka, ale už musím ísť. Je treba sa rozlúčiť.“ „Tak skoro? Ved' si bol môj kamarát iba jeden deň“ „Áno a za jeden deň som sa od teba toho veľa naučil. Moja vďaka trvá večnosť a ja dúfam, že už sa nikdy nevidíme.“ „Prečo nie?“ „Pretože ty si zaslúžiš mať lepších kamarátov, ako som ja.“ S týmito slovami sa diabol rozlúčil a zmizol rovnako tak záhadne, ako sa objavil. „Počkaj Samaeel...“

Pán pekiel si uvedomil, ako veľmi sa po stáročia v ľudoch mýlil. Nikdy predtým ho nenapadlo, že ľudia neboli stvorení k tomu, aby boli dokonalí, ale k tomu, aby boli, nuž ľudskí. Omylní rovnako tak, ako smrteľní. Milujúci rovnako tak, ako schopní nenávisť. Štedrý rovnako tak, ako chamtivý. Vďaka jednému stretnutiu s malým dievčaťom, dokázal na moment i cítiť ako človek. Bolo to pre Samaela tak zvláštne. A možno začal tieto bytosti i trochu obdivovať. Pretože spoznal také, ktoré aj napriek vlastnej bolesti, všetkým svojim zlým emóciám, dokázali kúsky zla v sebe pozbierať a nikdy ich znovu vo svojom vnútri nerozosiať. Samozrejme zlo je v každom, no záleží len a len od človeka či sa stane jeho súčasťou a dovolí si ním byť pohltенý alebo bude udržiavať v duši svetlo, dokým posledný raz nevydýchne. Diabol sa hanbil za svoje názory o ľuďoch. Pretože byť človekom je to najkrajšie a zároveň najbolestivejšie, čo môže večná duša zažiť na Zemi.